

Diễn Biến Gian Tình Nảy Sinh Giữa Tiểu Hoàng Đế Và Hoàng Thúc

Contents

Diễn Biến Gian Tình Nảy Sinh Giữa Tiểu Hoàng Đế Và Hoàng Thúc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Nửa Đêm	2
3. Chương 3: Băng Hồ	2
4. Chương 4: Hạ Nhân Đang Giúp Vương Gia Bôi Thuốc	3
5. Chương 5: Trong Mộng...	3
6. Chương 6: Sự Thật, Ban Đêm	4
7. Chương 7: Nửa Đêm	5
8. Chương 8: Phần 2	6
9. Chương 9: Ngày Hoàng Đạo, Thích Hợp Giá Thú (lấy Vợ)	7
10. Chương 10: Trở Vào Bên Trong Buồng, Bò Lên Giường Nhỏ Ấm Ấp	8
11. Chương 11: Mấy Ngày Sau	8

Diễn Biến Gian Tình Nảy Sinh Giữa Tiểu Hoàng Đế Và Hoàng Thúc

Giới thiệu

Thể loại: những sự kiện âm áp nảy sinh giữa hoàng đế cổ đại lúc còn bé cùng hoàng thúc của mình, HEDiễn viên: Tiêu L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-bien-gian-tinh-nay-sinh-giua-tieu-hoang-de-va-hoang-thuc>

1. Chương 1

Nhú mảy — Tiểu Quỷ, đi ra đây. Đừng nghĩ ta không thấy người.

Ngập ngừng — Tiểu thúc...

Ngồi xổm xuống, nhướng mày — Phùng công công nói người không chịu ngủ một mình ở tẩm cung, rốt cuộc là có chuyện gì?

Cúi đầu — Không có gì,... chỉ là ta không muốn ngủ...

Nâng cằm tiểu hài tử trước mặt lên, dùng ánh mắt sắc bén nhìn nó — Nói thật!!!

Khịt khịt cái mũi, đôi mắt ửng ửng đỏ — Ô, ô... ta sợ bóng tối... Ta không dám ngủ...

Cười nhạo — Không dám? Người sau này làm hoàng đế không phải là người sao, ngay cả ngủ một mình cũng không dám? Nói ra cũng không sợ bị người khác chê cười!

Tiếp tục khóc — Ô, ô... Trước kia, trong tấm cung đều rất sáng... Ô, ô... đều có bà vú cùng ta ngủ...

Không kiên nhẫn — Được rồi, được rồi! Khóc cái gì!!! Người nếu sợ thì gọi người đến ngủ cùng người! Trông người thật chẳng có chút tiền đồ!

Tiếp tục khóc — Ô, ô... bọn họ không dám... ngủ, ngủ long sần... Bọn họ cũng không dám ngủ cùng ta... Oa... oa...

Rốt cuộc mất hết kiên nhẫn, rít gào — Câm miệng!!! Có một giấc ngủ mà người cũng kỳ kèo! Không biết ta trong triều công việc bận bịu cả ngày trời a! Nửa đêm còn vì chút việc nhỏ này mà làm ầm ĩ! Cút xéo về giường của người mau lên!

Bị dọa đến ngu ngốc — Tiểu thúc...

Rít gào — Còn kêu la cái gì! Ta cùng người ngủ long sần! Cùng người ngủ! Đi mau!

2. Chương 2: Nửa Đêm

Thống khổ — Hô... Hô...

Thỏa mãn — Hô... hô...

Trợn mắt, lửa giận bùng bùng — Cái tên lừa gạt này!

Bỗng dưng tỉnh giấc — Ngô! Tiểu thúc... Người sao lại đập ta xuống giường...

Giận dữ — Đập người thì sao! Xem người đang làm cái gì! Ta thử còn không nổi sao mà ngủ được! Ta còn tưởng chuyện gì, ai ngờ người đè lên ta mà ngủ, xem ta là tấm đệm thịt của người đó hả!!!

Tổ ra đáng thương — Ta... ta không biết... Ta không cố ý mà...

Càng thêm giận dữ — Đồ vô liêm sỉ! Nếu người cố ý còn đè nặng hơn nữa đúng không?! Cũng không tự xem mình nặng nhẹ ra sao! Người muốn đè chết ta đó hả!!!

Đôi mắt ửng hồng — Ta cũng không muốn vậy mà...

Nhịu mày — Cất ngay cái dáng vẻ đáng thương của người ngay cho ta!

Nước mắt lã chã rơi — Ta cũng thật không muốn như vậy mà...

Đờ lầy trán — Khóc khóc khóc! Người khóc cái gì!

Nước mắt vỡ bờ, ào ạt cuộn cuộn chảy — Ta cũng đâu muốn như vậy a.... Oa... oa...

Rít gào — Được rồi, được rồi! Ta sợ người rồi đó! Mau quay về giường đi!!!

3. Chương 3: Băng Hồ

Một lát qua đi...

Cố giữ cho cái bản mặt bình tĩnh hết mức có thể — Tiêu gia chúng ta trước giờ đều là những người nho nhã, khí khái ngất trời. Chưa từng thấy qua cái loại như người. Béo ú.

Hờn tủi — Tiểu thúc, ngươi ghét bỏ ta!

Trợn mi — Ngươi đúng là chiều quá sinh hư, ghét một chút thì sao?

Đáng thương — Không phải vậy...

Nhăn mặt, bất đắc dĩ nói — Nếu không phải ta tin tưởng hoàng tẩu đức hạnh hơn người... Ai! Thật không hiểu được tại sao lại sinh ra kẻ khiếp đảm như ngươi chứ. Tiểu bánh ú ngươi thế nào lại là người của Tiêu gia a!

Ngập ngừng — Bởi vì... vì ông trời muốn ta trở thành nhân tài kiệt xuất.

Trố mắt — Ô, vậy đến lúc quan trọng ngươi sẽ trở thành nhân tài...

Cười — Ha hả...

4. Chương 4: Hạ Nhân Đang Giúp Vương Gia Bôi Thuốc

Nhúh mày — Tê! Đau đau đau! Ta đau!!!

Lo lắng — Tiểu thúc, ngươi có ổn không?

Chuyển đổi thái độ, bình tĩnh — Ngươi sao lại đến quý phủ của ta? Thân là hoàng đế có thể tùy tiện rời khỏi cung như vậy sao?!

Sáp lại gần, thân thiết hỏi han — Tiểu thúc, ta nghe nói ngài cưỡi ngựa bị té. Ta thực sự rất lo lắng...

Oán giận — Cái gì cưỡi ngựa bị té?! Là kẻ nào nói?! Ta là đang thuần hóa một con ngựa hoang biết chưa!!!

Rầu rĩ — Nga... Tiểu thúc...

Liếc mắt một cái — Cái gì?

Thật cẩn thận hỏi — Tiểu thúc, ngài đêm nay có thể tiến cung ngủ với ta được không?

Đôi mắt nặng nề — ...

Cúi đầu — ...

Trong lòng muôn vàn giận dữ mà miệng lại lộ ra ý cười — A ngôn, ngươi tới đây xem ta chỉ là phụ. Nói muốn cái gì?

Ngập ngừng — Tiểu thúc nếu không có gì bất tiện, thì... ta cùng tiểu thúc có thể ngủ trong phủ mà...

Bùng nổ — Đồ vô liêm sỉ! Ta trong mắt ngươi là cái gì hả?! Hầu ngủ sao!!!!

Bị dọa đến hoảng sợ — Không... không phải...

Đập nát cái gối nằm — Cút xéo về cung cho ta! Ngươi tự đi mà ngủ một mình! Cút! Cút! Cút ngay!

5. Chương 5: Trong Mộng...

Đến bên giường quỳ một gối xuống, khẽ gọi — Hoàng huynh...

Người trên giường mệt mỏi mở mắt, thanh âm trầm thấp — Là Cửu đệ sao?

Khẽ nhắm mắt lại — Phải.

Cũng chậm rãi nhắm mắt — Ta vừa mơ thấy Ngũ đệ.

Có chút ngạc nhiên nhưng vẫn im lặng — ...

Mỗi một — Biết năm đó vì sao hấn phải bại không?

Không hiểu được dụng ý, cung kính đáp lại — Thần đệ không biết.

Khẽ cong khóe môi, lời nói dứt quãng — Bởi vì hấn thích một tên thái giám... Mẫu thân hấn mất sớm, không có ai yêu thương chiều chuộng hấn. Chỉ có cái tên thái giám kia từ nhỏ bên cạnh hầu hạ chăm sóc, yêu thương hấn thật tốt. Hấn vì vậy mà nảy sinh tình cảm... Kỳ thật trẫm biết điều đó...

Ngạc nhiên, không nói —

Thu lại nụ cười — Cho nên một ngày kia,... Trẫm mang tên thái giám nọ ban cho Ngũ đệ. Hấn liền cùng Ngũ đệ... làm ra những chuyện rối loạn luân lí... Khi đó người còn nhỏ, cái gì cũng không viết đi?

Cung kính đáp — Thần đệ khi ấy mới thập tuế. (mười tuổi)

Mỗi một — Nói chi hiện tại hấn chỉ mới thất tuế... Sau này... sẽ trở thành chủ nhân của hoàng cung... Người hãy cùng hấn thân cận...Dừng để hấn vì thiếu thốn tình thương mà gặp phải nghiệt duyên như Ngũ đệ... Làm hoàng đế, không được dễ yếu lòng...

Cung kính — Hoàng huynh nói phải.

6. Chương 6: Sự Thật, Ban Đêm

Đột nhiên mở mắt, xoay người ngồi dậy — ...

Thích ý — Hô... hô...

Lay lay người tiểu hài tử — A Ngôn! A Ngôn người mau tỉnh! Tỉnh dậy mau lên!

Mơ màng mở mắt — Ngô... Tiểu thúc, người làm sao vậy?

Kéo tiểu hài tử lại trước mặt mình — Ta hôm nay nhìn thấy người cùng một tên tiểu thái giám chơi đùa rất vui vẻ có đúng không?

Trừng mắt nhìn — Tiểu thúc, người có đến ngự hoa viên sao?

Uất giận — Người đừng có đánh trống lảng!!!

Ngoan ngoãn — Hấn là người quản lí ngự hoa viên. Ta xem hấn chăm sóc hoa rất tốt. Thích thú liền cùng hấn nói vài câu mà thôi. Hấn cũng không sợ ta, nói cho ta biết thật nhiều trò chơi ở ngoài cung. Thật là vui quá đi!

Bật người giận tím tái mặt mày, quát lớn — Tiêu Ngôn! Người chính là hoàng đế!!! Sao có thể không biết tôn ti (trên dưới) cùng một tên thái giám thân mật!!! Không có chút tự tôn tự trọng nào cả! Cũng không sợ làm mất mặt hoàng thất hay sao!!!

Hoảng sợ — Tiểu thúc... ta, ta thấy việc đó có gì là không phải...

Phẫn nộ dâng trào — Người còn dám cãi?! Ngày mai chép phạt một trăm lần “Luân luật”(luân thường đạo lí) cho ta! Hảo hảo tự mình kiểm điểm lại bản thân xem thể nào là quân thần tôn ti!

Tủi thân — Ân...

Vẫn thấy chưa đủ — Ngày mai ta đem hết tiểu thái giám hầu hạ trong cung đổi thành lão thái giám. Người có gì dị nghị không?

Càng thêm tủi thân — Không có...

Suy tư — Có lẽ tạm thời cũng nên đổi hết tiểu cung nữ.

Suy sụp! Xoay người nằm xuống, dùng chăn trùm kín đầu mới dám tiểu búng nỏ — Tùy người! Tùy người đó! Người muốn đổi thì cứ đổi đi!!!

7. Chương 7: Nửa Đêm

Yếu đuối, thống khổ — Cứu mạng... cứu mạng...

Mơ màng mở mắt, nửa tỉnh nửa mê — Ngô...

Yếu đuối, khổ sở — Cứu mạng... cứu mạng...

Nhìn người dưới giường vươn một bàn tay lên, lại la hét, đột nhiên bưng tỉnh — Người! Người như thế nào lại té xuống giường?

Nghe tiếng la, đột nhiên bưng tỉnh — Thúc...

Đánh mạnh một cái — Hồn (ngu ngốc)tiểu tử người là heo à?! Rớt từ trên giường xuống cũng còn chưa tỉnh ngủ. Nằm đó mà mơ mơ màng màng kêu cứu!!!

Cảm thấy mất mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng — Tiểu thúc... Ta sai lầm rồi... Ta không nên nửa đêm đã đánh thức người.

Sắc mặt hơi giãn ra — Được rồi, được rồi! Có bị thương chỗ nào không? Không có thì bò lên đây nhanh.

Vươn bàn tay bé nhỏ lên, ánh mắt cầu khẩn — Tiểu thúc kéo A Ngôn lên một lần có được không?

Hồ nghi, vươn tay — Người thực sự bị thương sao?... Ân... Ngô...

Cố gắng bò lên giường cuối cùng vô tình đè lên người tiểu thúc thúc thân yêu — Ách...

Mặt đỏ bừng bừng, thở hổn hển, ánh mắt khủng bố — Ngô! Hồn tiểu tử, người đúng là heo mà!!!

Khẩn trương, vội vàng bò lên — Tiểu thúc... ta không cố ý...

Thở gấp một lượt, nghiêng răng nghiêng lợi — Nói! Người hiện tại bao nhiêu cân? Mỗi ngày ăn lượng cơm ít nhiều ra sao?!

Đôi mắt nhỏ thăm thẳm thương — Hơn cửu thập... Nhị chén... Tứ bữa...

Sửng lại, ngón tay run run — Người! Thực sự dự tính làm heo phải không? Tiêu Ngôn, người mới bát tuế!!!

Cổ co rút lại, đầu nhỏ run run — Ta cũng không muốn... chính là ta sẽ đói...

Ngón tay nâng cằm tiểu hài tử, ánh mắt hung tàn — Đói cũng nhịn cho ta! Vì người về sau sao có thể trở thành một tên hoàng đế heo, nên, từ ngày mai giảm bớt lượng cơm hằng ngày cho ta! Mỗi ngày tam bát, chỉ ít hơn không được nhiều hơn! Buổi chiều cùng Cố tướng quân tập võ, chương trình học cũng phải tăng lên, song quản tề hạ! (hai việc cùng tiến hành)

Thăm thẳm thương — Tiểu thúc, A Ngôn sẽ đói chết...

Mất lạnh — Sao lại dễ dàng như vậy?

Ánh mắt ngập nước — Tiểu thúc, A Ngôn sẽ đói chết...

Nhường mảy — Nếu người muốn sau này bị người người cười nhạo thì cứ ăn hết sức đi. Ta sẽ không quản người.

Phút chốc nước mắt chảy trôi, kéo lấy vạt áo hoàng thúc —— Không cần, tiểu thúc không cần mặc kệ ta a.
Ngón tay cái lau qua nước mắt tiểu hài tử, trưng ra bộ mặt lạnh băng —— Vậy người nghe theo hay không?
Do dự gật đầu, thanh âm nghẹn ngào —— Nghe theo, A Ngôn nghe theo người.
Khóe môi cong lên —— Ngoan, mau ngủ đi.

8. Chương 8: Phần 2

Hai năm trôi qua, tiểu hoàng đế lần đầu tiên giảm béo mà hiệu quả. Vẫn như trước giữ cân nặng của mình hơn cừu thập một chút.

Ban đêm, ngự hoa viên, chòi nghỉ mát.

Giật nhẹ vạt áo hoàng thúc, ánh mắt cầu khẩn —— Tiểu thúc, Hôm nay là đêm hạ (hè) lễ, ngài mang A Ngôn ra ngoài cung đi dạo đi!

Dựa vào lan can mà ngồi, không thèm để ý xem vạt áo có bị xé rách chưa —— Cái hội này là dành cho thanh niên nam nữ. Người muốn giúp vui thì đợi bảy tám năm nữa đi.

Ngượng ngùng thu hồi tiểu béo thủ (tiểu: nhỏ, béo: mập, thủ: tay.Ặc ta biết dịch ra sao đây?????) —— Ta chỉ là tò mò không biết họ làm gì. Nôn nóng muốn xem thử, lại không được đi...

Khẽ cười, miễn cưỡng nói —— Cái này chơi cũng vui a, nguyên tắc rất đơn giản: ai thích ai thì mang hoa tặng cho người đó, nếu bằng lòng thì tặng hoa đáp lễ. Từ đế vương cho tới dân chúng, tới tuổi lấy vợ gã chồng, đêm hạ lễ đều làm như vậy. Như thế nào? Không lẽ mấy cái phong tục tập quán này thái phó còn chưa dạy cho người sao?

Đột nhiên mếu máo —— Dạy, đối với người là muốn tận mắt xem tự nghiệm một chút thôi. (ý ẻm là muốn làm thử với hoàng thúc của ẻm đó mà)

Phất tay áo muốn đuổi người —— Người rất nhàn rồi thì đi đọc sách đi! Đừng quấy rối nơi ta thanh tịnh!

Không cam tâm đứng dậy rời đi —— Nga...

Một lát qua đi, trong đêm tối sau gáy có một bàn tay vươn tới, trầm tư. Hoàng thúc mũi tức thì cảm thấy có mùi hương thoảng qua, nhìn kỹ, tiểu béo ú cầm trên tay một cành hoa kiêu diễm. Tử sắc tường vi. (tường vi màu tím)

Nhíu mày —— Tự dưng chui đâu ra làm ta sợ muốn chết?

Người quấy rối hoàng thúc đến trước mặt, cười đến đáng yêu —— Đưa cho tiểu thúc...

Nhăn mày nhăn mặt dữ dội —— Hoa tường vi là Tiêu thị hoàng tộc chúng ta. Tộc hoa, người cũng biết đem nó đêm hạ lễ tặng người. Ngụ ý gì?

Lắc đầu —— Không biết...

Không biết làm sao đỡ trán, hung hăng nói —— Ngu ngốc! Gọi là Tộc hoa tất nhiên là tặng cho người quan trọng nhất. Người nghĩ cho kĩ! Là hoàng hậu! Đây là đưa cho hoàng hậu tương lai đó!!! Ngũ Thanh Thành lão già đó ngay cả cái này cũng chưa dạy cho người!!!

Vội vàng giấu hoa vào trong tay, vệt mặt bí đất —— Tiểu thúc, đừng nóng giận. Thái phó có lẽ từng nói qua chỉ là A Ngôn đã quên mất.

Vừa mới lạnh lùng liếc mắt một cái đã bị ném thẳng tới vạt áo thượng đầy hoa —— Bất đồng. Hoa mang tặng không hề giống như nhau. Hàm ý từng cái, ta hỏi người, đối với hiền thần muốn biểu đạt sự tín nhiệm thì nên tặng hoa gì?

Cúi đầu nghĩ nghĩ, xoay người hái một đóa hoa cho hoàng thúc —— ... Cái này?

Mặt lạnh như băng —— Tiêu Ngôn, ngươi là muốn ám chỉ ta không có khí thế sao?

Bị dọa, giấu hoa vào tay —— Tiểu thúc, A Ngôn lại đưa sai rồi sao?

Vừa mới liếc mắt một cái đã bị ném vào trong vạt áo hoa của người ta, bực bội mà không thể đánh cho một cái —— Ngươi nói thử xem? Tử sắc ngọc lan(Hoa ngọc lan màu tím) chính là để tặng cho quý phi!

Ngập ngừng, cúi đầu —— A Ngôn biết sai rồi. Tiểu thúc đừng tức giận. Ta về sau nhất định hảo hảo nhớ kỹ nên tặng hoa gì. Ngươi ý, cũng sẽ không bao giờ làm tiểu thúc mất mặt nữa...

Về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép —— Cút, cút, cút đi. Cái này không nhớ càng tốt. Đừng để ta nhìn thấy... ngươi nữa!

9. Chương 9: Ngày Hoàng Đạo, Thích Hợp Giá Thú (lấy Vợ)

Hạ xuống một quân cờ, dùng dáng vẻ cầu khẩn nhìn người đối diện. Chẳng ai khác chính là hoàng thúc —— Tiểu thúc, hôm nay hộ bộ Tả thị lang cưới vợ là thiên kim tiểu thư của Trung thư lệnh. Ta muốn xuất cung đi xem.

Hạ xuống một quân cờ, lườm biếng nhìn —— Cái đó có gì hay ho?

Cười đến mức tươi như ánh mặt trời —— Đây không phải là bọn họ muốn ta hạ thánh chỉ ban hôn sao, thái phó nói coi là đóng vai bà mai dẫn mối se duyên đó!

Cười lạnh —— Bọn họ kết bái là chuyện tốt sớm định trước rồi. Tìm người chẳng qua chỉ là cho có lệ vậy thôi! Ngươi thật đúng là mang mình ra so sánh với một lão già!

Nhặt chí —— Này... ta cũng biết vậy, chỉ là... ta vẫn tò mò muốn xem nó thế nào thôi...

Chậm lại ngừng khí —— Được rồi, ta không muốn ngươi ra khỏi cung cũng bởi chuyện xuất giá tốt xấu lẫn lộn. Bất lợi cho ngươi, chuyên tâm đánh cờ đi!

Về mặt đáng tiếc —— Nga...

Không lâu sau, Phùng công công cuống quýt chạy vào báo tin, tiểu hoàng đế vội vàng chỉnh sửa lại quần áo đi ra ngoại điện.

Quỳ xuống đất —— Bệ hạ, Tả thị lang đại hỉ bị người khác quấy nhiễu!

Ngạc nhiên —— Cái gì?!

Cuống quýt —— Mới vừa rồi ngoài cung báo lại, Tân nương tử còn chưa kịp bước vào cửa đã có một tên cướp ngựa, một mình xông vào cướp đoạt!

Nội tâm còn sợ rằng thiên hạ bất loạn, ngoài mặt hai hàng lông mày đã nhíu chặt vào nhau —— Thật là hoang đường! Giữa thanh thiên bạch nhật, kẻ nào dám đoạt tân nương trẫm ban hôn?!

Run giọng —— Bệ hạ... nô tài vừa rồi chưa nói rõ... Ngoại cung truyền lại là... là.. Tin này đúng là sai trái, người bị cướp đi chính là Tả thị lang...

Về mặt cổ quái —— Ngươi nói cái gì?

Run rẩy —— Người bị cướp đi không phải là Thiên kim tiểu thư Trung thư lệnh mà là Tả thị lang – Tạ Thiếu Dung – Tạ đại nhân...

10. Chương 10: Trở Vào Bên Trong Buồng, Bò Lên Giường Nhỏ Ấm Áp

Sầu khổ — Tiểu thúc, ngài cũng nghe thấy rồi đó. Ta làm bà mai bị thất bại a...

Nghĩ nghĩ lại trầm ngâm nhìn — Ta hỏi người, đợi lát nữa Trung thư lệnh tới tìm người xin ý kiến, Cố tướng quân vì con hấn đến cầu tình(cầu xin tha thứ) thì người tính làm sao?

Nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn — Sao lại phải quan tâm đến Cố tướng quân? Hấn vì cái gì muốn thay nhĩ tử của hấn cầu tình?

Cười lạnh — Bởi vì cướp đoạt Tạ Thiếu Dung, không ai khác chính là Cố thiếu tướng – Cố Dương.

Ánh mắt chớp chớp — Hấn vì cái gì muốn cướp Tả thị lang?

Nhú mảy, cảm thấy khó mà giải thích — Bởi vì Tả thị lang kiếp trước mắc nợ hấn!

Ánh mắt trong veo như nước, tràn ngập nỗi tò mò — Nợ cái gì? Cố thiếu tướng phá hư chuyện tốt?

Giận tái mặt — Đây không phải chuyện người nên quan tâm! Nói một chút như vậy là để người biết phải xử lý thế nào!

Chần chừ — Để... Tả thị lang trước tiên trả hết nợ cho Cố thiếu tướng.

Sắc mặt u ám, dọa người — Người nói cái gì?

Co rúm lại, rụt người xuống — Không đúng sao? Thiếu nợ phải trả nợ là đạo lý hiển nhiên...

Dỡ lấy trán — Thật đúng là trẻ con dạy cũng không được!

Tiếp tục hỏi — Không đúng sao?

Ngẩng đầu, vẻ mặt tối sầm — Đúng, quá đúng!!!

Bị dọa đến lúng túng — Có lẽ... Ta lại sai lầm rồi... Vậy cứ giao cho Tiểu thúc xử lý đi.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn tiểu hài tử một cái — ...

Rụt vai lại — ...

11. Chương 11: Mấy Ngày Sau

Ban đêm.

Ngưng Thần Hương được đẩy lên, rèm che nhẹ buông xuống, không gian mị hoặc. Gian phòng ấm áp đang chờ đợi. Cung nhân nối đuôi nhau ra ngoài.

Vương gia y phục mỏng manh ngồi trên giường, chính mình cởi bỏ dây đai nhìn về phía tiểu hài tử:” Sao còn chưa lại đây ngủ?!”

Tiểu hoàng đế mi mắt mông lung. Sầu khổ, chậm chạp vén rèm che tiến đến gần: “Tiểu thúc...”

Vương gia tiếp tục thả sợi tóc đen của mình xuống, mệt mỏi nhướng mày:” Có chuyện gì nói mau.”

Tiểu hoàng đế ngẩng đầu, vẻ mặt tin tưởng:” Nam nhân thích nam nhân là sự thật phải không?”

Vương gia động tác bị sững lại, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén:” Người hôm nay nghe ai nói?”

Tiểu hoàng đế móp mé miệng:” Sự việc huyền ảo như vậy chẳng lẽ một chút ta cũng không nghe nói gì sao?”

Vương gia híp mắt:” Đúng vậy sao? Người khẳng định không phải vì người tò mò mà truy vấn Cố tướng quân cùng Phùng công công đó chứ?

Tiểu hoàng đế ánh mắt trốn tránh:”...”

Vương gia lẳng lặng nhìn kĩ tiểu hài tử hồi lâu, cảm thấy không biết phải đối với tiểu hài tử này thế nào. Nếu mắng chửi vài câu rồi cho qua cũng không tốt, mà dung túng cho tiểu hài tử ở phương diện này cũng không phải chuyện tốt lành gì. Lòng hiếu kỳ để lâu sẽ không hay chút nào.

Vương gia nhìn tiểu hài tử vậy tay:” Lại đây.”

Tiểu hoàng đế ngồi ở bên giường, giấu kín tò mò, nhìn Hoàng thúc:”....”

Vương gia cũng nhìn tiểu hài tử, vẻ mặt thật nghiêm túc, trả lời: ” Nam nhân thích nam nhân là điều sai trái...”

Tiểu hoàng đế trợn mắt:” Vì cái gì chứ? Ta cũng rất thích tiểu thúc, chẳng lẽ cũng là sai trái sao?”

Vương gia vội đưa tay đánh vào gáy tiểu hài tử:” Hai cái này không giống nhau!”

Tiểu hoàng đế giải bày:” Hai việc này có gì không giống nhau? Ta thích tiểu thúc, mỗi ngày đều cùng tiểu thúc bên nhau, mỗi ngày đều cùng Tiểu thúc cùng nhau ngủ, bữa bữa đều cùng Tiểu thúc bên cạnh nhau ăn cơm! Như vậy không phải thích đó sao? Là do tiểu thúc xưa nay đều ghét bỏ ta thì đúng hơn. Vì vậy mới không chịu thừa nhận?!”

Vương gia thấy thật đau đầu, cảm thấy chính mình không thể một lời giải thích tình ý sâu xa như thế nào hai việc này lại bất đồng cho tiểu hoàng đế hiểu rõ. Đôi mi thanh tú nhíu lại, trừng mắt nhìn:” Không nên nói nhiều đến việc thích hay không thích! Người chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ. Biết cái gì là thích chứ!”

Tiểu hoàng đế không phục:” Ta làm sao không hiểu được thích là như thế nào? Người lúc nào cũng xem ta nhỏ tuổi mà khinh thường, cảm thấy ta cái nào cũng không hiểu cái kia cũng không hiểu! Kỳ thật ta thấy tiểu thúc người ngay cả thích là gì cũng hiểu mới đúng!

Vương gia khuôn mặt méo mó: “Người cũng dám nói ta như vậy sao?”

Tiểu hoàng đế ngoan cố:” Vậy người nói xem người thích ai?!”

Vương gia:” Ta...”

Nhất thời ghen lời, đúng là chính mình không có ai để nói tới.

Tiểu hoàng đế ánh mắt tối sầm lại, nhỏ giọng than thở:” Người thật sự không thích ai... Quả nhiên người cũng không thích ta.”

Vương gia tức giận:” Việc này càng nói càng vô dụng. Cuối cùng cũng đi vào ngõ cụt mà thôi! Dù sao nam nhân thích nam nhân cũng là không đúng! Nếu một ngày nào đó người dám làm ra cái loại sự tình như vậy, xem ta không đánh gãy chân người đi!

Nói xong không thèm nhìn đến tiểu hoàng đế, nằm xuống, ngủ.

Tiểu hoàng đế chết lặng một hồi lâu. Thật lâu, Vương gia cảm giác tiểu hài tử giờ này mới chịu bò lên giường.

Thức cháu hai người nằm thẳng ở trên giường một lúc lâu, Vương gia mơ mơ màng màng sắp ngủ đến nơi lại nhìn thấy tiểu hài tử hiện lên trước mặt mình. Đầu tiên là tiếng lại gần, sau là ghé vào lỗ tai hần nói:” Tiểu thúc người không thích ta cũng được. Bất chấp là ai đi nữa cũng không có việc gì, A Ngôn sẽ thích ngài...”

Trong lòng cười nhạo tiểu hài tử. Còn thật sự ra sao chỉ vương gia mới biết. Đã cảm thấy rất hưởng thụ.

Phát hiện ra nuôi dưỡng một đứa nhỏ đôi khi có nhiều việc cũng rất uất ức. (nổi khổ giấu trong lòng)

Xen vào bon chen.

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Không ai để ý đến ta oa oa = =

____Hoàn____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-bien-gian-tinh-nay-sinh-giua-tieu-hoang-de-va-hoang-thuc>